

Trinitatis/Treenighetssøndag

Matt 28:16-20 (1 Mos 1:1-2:4a; Sal 8; 2 Kor 13:11-13)

Treenighetssøndagens tekst inneholder det vi kjenner som *misjonsbefalingen*, selve oppdraget som Jesus gir til sine venner før han forlater planeten i fysisk form. Det vil si – han er i høyeste grad til stede, men nå som Ånd og med de troende som hans armer, ben og tunge.

Det er en kort tekst evangelisten gir oss. Den er nesten antisklimatisk med tanke på hva de Jesustroende har vært med på de siste dagene. Vi som leser har fulgt dem gjennom påskens begivenheter og emosjonelle *rollercoaster*, pinefull venting og gledesstrålende gjensyn med Den Oppstandne. Nå har de reist, fulle av forventning, til Galilea for å se Jesus. Matteus gjengir en kort monolog før teksten slutter, og leseren er overlatt til Apostelgjerningene for fortsettelsen.

En påfallende detalj er at Matteus' omtale av disiplenes reaksjon på synet av Jesus. Man kan spørre hva slags idioti som råder i disippelflokken når vi leser at *noen tvilte!* De har kommet helt hit, gjennomgått alt dette, og de *tviler fortsatt!* Hva skal til for å overbevise denne enfoldige flokken? Det er likevel godt at Matteus har med denne detaljen; den kan tjene til å berolige alle oss som har tilbragt hele eller deler av livet i kirken, har kjent Guds godhet på kroppen, har vandret med Jesus og *likevel* opplever tvil i våre liv. Det er en viktig erkjennelse at tvilen vil alltid kunne melde seg. Men tvilen er ikke farlig! Jesus er større enn vår tvil, og han kommer oss i møte der hvor vi er i våre liv. Vi kan le av disiplene, og vi kan le av Tomas, som ikke ville tro de andre (Joh 20:25), men først av alt bør vi være takknemlige for det ærlige vitnesbyrdet om disse første som Jesus kalte til å følge seg. De var langt fra perfekte – da trenger heller ikke vi å være «perfekte»!

Men hva er oppdraget til disiplene? Det er, kort og godt, å gjøre alle folkeslag (gresk: panta ta ethnæ) til disipler! Nå skal disiplene disippelgjøre! Det som er antydning i det gamle testamentes profetekster blir nå understreket av Jesus selv – det er ikke bare jødernes folk som skal få høre. *Alle* er velkomne til Jesu bord! Oppdraget innebærer for det første *dåp*, og for det andre *undervisning*. Nye disipler skal innvies til kirkefamilien, og de skal få kontinuerlig opplæring i hvordan de kan fortsette å være disipler.

Noe som også slår oss er at *himmelfarten* ikke nevnes med et ord av Matteus. Det kan forklares med at den er underforstått; at andre kjente gjengivelser av evangeliet hadde den med eller at Jesu opprykkelse simpelthen var et kjent faktum. Det oppleves som en underlig og abrupt avslutning av teksten, men det viktigste er å forstå at *ansvaret videre* nå hviler på den kirke som Jesus har kalt og er Herre over. Oppdraget er gitt – nå er det opp til leseren/lytteren hvordan en responderer.

Temaer

Et viktig poeng med søndagens tekst er at det ikke bare er de opprinnelige disiplene som har fått et oppdrag. Oppdraget er ikke over. Jesus kan umulig har tenkt at disse elleve skulle nå ut til alle folkeslag og i sin levetid fullføre oppdraget. Det er en grunn til at han avslutter appellen med løftet om at han er med «alle dager inntil verdens ende»! Dette er ikke bare en trivelig Disney-avslutning på den dramatiske fortellingen om Jesus. Det er tvert imot et dramatisk øyeblikk hvor den troende utfordres: Disippelskap er ikke å sitte i ro – men å gå ut til *alle folkeslag!* Det er ikke noe passivt ved å være en Jesu etterfølger. Skal vi lyde ham helhjertet, er misjonsbefalingen en vesentlig del av vårt virke som disipler! Til nå har Jesus gitt oss det vi trenger å vite om Gud, om et liv i omvendelse, om hvem vi er i ham – men nå kommer vår *missio*, vårt oppdrag midt i en verden som Gud elsker og vil kalle tilbake til sin nærhet.

Andre tekster:

De andre tekstene som foreslås til denne søndagen tilfører noen spennende poenger:

Skapelsesberetningen fra 1 Mos har noen spennende paralleller til misjonsbefalingen. Vi erfarer på begge steder at Gud selv taler og befaler slik at det kan bli liv. Misjonsbefalingen blir på sett og vis en ny start – en ny start som ble bekreftet forrige søndag, pinsedag. Ved Guds Ånd skapes det noe nytt i verden, og Gud ser at det er godt!

Sal 8 er en av de største perlene i hele Bibelen; en eldgammel, vakker, filosofisk og poetisk tekst hvor vi kan undre oss over hvilken plass vi har i kosmos. Tenk at menneskeslekten har en slik status hos Den høyeste Gud! Nå har vi igjen fått del i hans Ånd; tenk hva Gud kan utrette gjennom deg og meg!

Teksten fra 2 Kor 13:11-13 er en vakker tekst som speiler den kjærligheten som skal råde mellom Jesu disipler. Hverken Paulus eller vi er blinde for at det kan oppstå krangel og kniving også mellom kristne, men om alle *viser enighet og holder fred*, «skal kjærlighetens og fredens Gud være med dere.»

En metodistisk forståelseshorisont:

John Wesley er kjent langt utenfor vår konfesjon for å ha sagt: «The world is my parish». Han hadde ikke råd til å la seg begrense av sognegrenser. Han var kalt til å virke der hvor Guds Ånd førte ham og hvor han erfarte at mennesker var lydhøre for Guds ord.

Det kan poengteres at kallet til disippelskap ikke stanser med selve disippelgjøringen, men forutsetter at livet også skal leves videre. Her kan man trekke tråder til *rettferdiggjørelse* som skal fortsette inn i *helliggjørelse*. Frelse er en prosess, ikke utelukkende et momentant øyeblikk.

Jesu aller siste ord om at han lover å være med oss – valgte John Wesley å vitne om med *sine* siste ord – «The best of all, God is with us!»

Vår kirke er i aller høyeste grad et internasjonalt og interkulturelt kirkesamfunn med innslag fra mange forskjellige folkeslag. Vi har mye å lære av hverandre når det kommer til hvordan det drives misjon rundt om i verden.

Spørsmål til ettertanke:

Er misjonsbefalingen like relevant for *alle* kirkens medlemmer? Skal vi alle drive misjon?

Hva er misjon? Driver vi virksomhet som *ikke* er misjon?

Hva er vår misjonsmark? Er det områder/kontekster vi skal unngå?